

OPINIE

Verbond edelherten is tegennatuurlijk

De discussie over edelherten in het Drents-Friese Wold maakt duidelijk dat Natuurmonumenten de Nationale Parken vooral te gelde wil maken. Dat is tegennatuurlijk.

MARIA QUIST

Natuurmonumenten en Recron willen niets liever dan edelherten en damherten naar het Drents-Friese Wold halen. Groot is hun verontwaardiging dan ook, dat het advies van de stuurgroep die de komst van groot wild heeft onderzocht negatief is uitgevallen. Vertegenwoordigers van beide organisaties spreken van gebrek aan lef, gemiste kansen voor natuur en economie en een uiterst starre opstelling van boeren. Ze leggen zich niet neer bij het advies en verzoeken dringend om een heroverweging.

Van Recron is een dergelijke reactie begrijpelijk, haar hoofddoel is zo veel mogelijk geld verdienen aan recreatie met natuur als extra trekpleister. Dat Natuurmonumenten dit ondersteunt is onbegrijpelijk, gezien het feit dat beschermen en niet het uitbaten van natuurgebieden hun eerste verantwoordelijkheid is. Bovendien rammelen de aangehaalde argumenten aan alle kanten:

„Het idee is om tien herten te introduceren en de populatie langzaam te laten groeien tot ongeveer 150 dieren”, aldus Van de Heiligenberg (Natuurmonumenten) en Elens (Recron). Hoe stellen de initiatiefnemers zich dat langzame groeien voor? Prikpil, vermanend toespreken bij te actief paargedrag?

Herten planten zich uiteraard naar hun aard naar hartenlust voort en binnen de kortste keren is het aantal van 150 overschreden. En dan? De tuinen van omwonenden leeg laten smikkelen en continu financieel compenseren, jaarlijks af-

schieten, of rondom kostbare hekken plaatsen en de opgesloten dieren op natuurlijke wijze laten verhongeren?

Door beide organisaties worden dam- en edelherten aangeprezen als een aanwinst voor de natuur. Ze zouden zorgen voor „structuur in de begroeiing”, zeldzame planten „zoals zonnedaauw, snavelbies en klokjesgentiaan” een kans geven en het ontstaan van „nieuw leefgebied voor wilde bijen en mierenleeuwen” bevorderen.

Welke wetenschappelijke studies over dit onderwerp zijn hiervoor geraadpleegd? Naar mijn beste weten bestaat er geen alomvattend onderzoek naar de situatie vóór het uitzetten van herten en de situatie een aantal jaren later, in een gebied qua omvang en samenstelling vergelijkbaar met het Drents-Friese Wold. Laten de initiatiefnemers maar eens onomstotelijk aantonen waar die lofzang op gebaseerd is, alvorens onverantwoorde stappen te nemen.

Natuurmonumenten en Recron stellen dat de schade die herten aan landbouwgewassen veroorzaken meevalt, het hier en daar plaatsen van hekken zou voldoende zijn. Merkwaardig. Er is een overdaad aan informatie over overlast van herten op onder andere de Veluwe en in de Amsterdamse Waterleidingduinen. Eén hert in de tuin is spannend, een kudde is toch wat minder. Hekken zijn bovendien geen garantie tegen uitbreken, edelherten kunnen ongelofelijk hoog springen. Op de Veluwe weten ze er alles van.

Natuurmonumenten en Recron zoeken een bestuurder die „lef toont, zich inzet voor het grotere be-

lang en durft te investeren in nieuwe ontwikkelingen”. Grotere belang, van wie? Nieuwe ontwikkelingen, van wat? De gebruikte kreten zijn net zo loos als de informatieborden van Natuurmonumenten met tegenwoordig ook al wervende teksten in het Engels: *Life going up a level, Life ambition*.

Tot slot: De LTO wordt verweten dat door haar weigering drie jaar overleg en een kostbaar onderzoek in de prullenbak verdwijnen en dat voorstanders drie jaar lang voor het lapje zijn gehouden. Onzin. Dit alles heeft inderdaad enorm veel geld gekost: het eindeloze vergaderen met grondeigenaren, recreatieondernemers, boeren, omwonenden, gemeenten, dorpsbelangen en natuurbescherming. De verantwoordelijkheid hiervoor ligt echter niet bij de LTO, maar bij de initiatiefnemers met hun megalomane dromen over safari, *big five*, verhoogde bezoekersaantallen, prestige en geldelijk gewin. Enig gezond verstand in plaats van opportunistische wensdromen had deze geldverspilling overbodig gemaakt.

Natuurlijke processen en draagkracht van een gebied lijken niet meer beleidsbepalend voor Natuurmonumenten, noch de waarde van wat minder zichtbaar en aaibaar is. Steeds verder worden onze Nationale Parken te gelde gemaakt en met huichelachtige praatjes aan de man gebracht. Het monsterverbond tussen Natuurmonumenten en Recron is letterlijk tegennatuurlijk en verwerpelijk.

Maria Quist uit Dwingeloo werkte bij en is toekomstig ex-lid van Natuurmonumenten

Loze kreten op de informatieborden van Natuurmonumenten: *Life going up a level*. FOTO MARIA QUIST